

30-06-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - অন্তৰেৰে বাবা-বাবা বুলি কৈ থাকিলে অপাৰ আনন্দত থাকিবা, এয়া মুখেৰে কোৱা কথা নহয়, অন্তৰত স্মৰণ চলি থাকিলে সকলো দণ্ড-ক্লেশ নোহোৱা হৈ যাব"

***প্ৰশ্ন:-** বহুতো সন্তানে কয় - বাবা, মোৰ মন মূৰ্ছিত হৈ যায়, বিভ্ৰান্ত হৈ থাকো, তেতিয়া বাবাই তেওঁলোকক কেনেধৰণৰ শিক্ষা দি আনন্দত থকাৰ যুক্তি (উপায়) দিয়ে?

***উত্তৰ:-**বাবাই কয়- সন্তানসকল, তোমালোকে এই শব্দটোৱেই ভুলকৈ কোৱা। 'মন মূৰ্ছিত হৈ যায়' - এনেকৈ কোৱাটোৱেই ভুল। পিতাৰ সৈতে বুদ্ধিযোগ খণ্ডিত হ'লে বুদ্ধি বিভ্ৰান্ত হৈ যায়। উদাসীনতা আহি যায়, সেয়েহে বাবাই যুক্তি দিয়ে- নিজৰ চাৰ্ট ৰাখা, অন্তৰেৰে বাবা-বাবা বুলি স্মৰণ কৰি থকা। প্ৰতি খোজতে শ্ৰীমত লৈ থাকিলে বিভ্ৰান্তি সমাপ্ত হৈ যাব।

***গীত:-** বনৱাৰী ৰে, জীনে কা সহাৰা... [অ' বনৱাৰী (অৰণ্য নিবাসী), জীয়াই থকাৰ আলম্বন...]

ওঁম্ শান্তি! নিৰাকাৰ ভগৱানে নিৰাকাৰ সন্তানসকলক উদ্দেশ্য কয়। নিৰাকাৰ ভগৱানে কাৰ দ্বাৰা কয়? এই ধাৰলৈ লোৱা শৰীৰৰ দ্বাৰা। বুজোৱা হৈছে-নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ কোনো শাৰীৰিক নাম নাই। বাকী মনুষ্যসকলৰহে শাৰীৰিক নাম থাকে। সেই নামেৰে সম্বোধন কৰা হয়। ইয়াত আকৌ নিৰাকাৰ পিতাই নিৰাকাৰ সন্তানসকলক কয় যে এই শৰীৰক পাহৰি যোৱা। তোমালোক সন্তানসকলে এই শৰীৰ এৰি মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। এতিয়া তোমালোকে এই মৃত্যুলোকত জন্ম ল'ব নালাগে। লৌকিক মাতা-পিতাই শৰীৰৰ সম্বন্ধলৈ আনে- এওঁ তোমাৰ অমুক... আৰু পাৰলৌকিক পিতাই কয় - মই নিৰাকাৰ, যাক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। তোমালোকো নিৰাকাৰ আত্মা হোৱা। এই শৰীৰৰ আধাৰ লৈছো। তোমালোকৰ নিজা শৰীৰ আছে। মোৰ এয়া ধাৰলৈ লোৱা শৰীৰ। এতিয়া তোমালোকে মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। মই তোমালোক আত্মাসকলৰ নিৰাকাৰ পিতা হওঁ। 'বাবা-বাবা' বুলি কোৱা। কেতিয়াবা-কেতিয়াবা কোনো সন্তানে কয় - মোৰ মন মূৰ্ছিত হৈ যায়, মনত আনন্দ নাই। হেৰ', 'মন' বুলি কিয় কোৱা? ক'বা - বাবাক কিয় পাহৰি যোৱা! বাবা যিয়ে আমাক স্বৰ্গৰ লায়ক কৰি তোলে, তেওঁক আমি কিয় পাহৰি যাওঁ! দেহভাৰ এৰি দেহী-অভিমানী হোৱা। বাবাই কয় - এতিয়া তোমালোক উভতি আহিব লাগিব, মোক স্মৰণ কৰা। নিৰাকাৰ পিতাই নিৰাকাৰ আত্মাসকলক কয়- 'বাবা বাবা' বুলি কৈ থকা। এওঁ হৈছে পিতা, মাতা আকৌ গুপ্ত। পিতাৰ লগত মাতা নিশ্চয় লাগিব। দুনিয়াত কোনেও নাজানে - পিতাই এওঁৰ দ্বাৰা মুখবংশাৱলী বনায়, সেইবাবেটো তেওঁক ফাদাৰ বুলি কোৱা হয়। আকৌ মাদাৰ ক'ত? জগত অম্বাক মাদাৰ বুলি নকয়। জগত অম্বাতো যজ্ঞ চম্ভালিবৰ বাবে নিমিত্ত কিয়নো এওঁ পুৰুষ হোৱা বাবে চম্ভালিব নোৱাৰে সেয়েহে জগত অম্বা নিমিত্ত হয়। তেওঁৰো মাঁ এৰেই। ব্ৰহ্মা হৈছে বৰমা। এই সকলোবোৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী। তেওঁ কয়-মাতা পিতা। এয়া পিতাই বহি বুজায়। এয়া কোনো সাধু-সন্তৰ কাম নহয়।

পিতাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। মায়া ৰাৱণে নৰক তৈয়াৰ কৰাত লাগি যায়। পিতাই সুখ দিয়ে, মায়াই দুখ দিয়ে। এইয়া হৈছেই সুখ-দুখৰ খেল আৰু এয়া ভাৰতৰ বাবেই। ভাৰত হীৰাতুল্য আছিল। এতিয়া কড়িৰ দৰে হৈ গৈছে। ভাৰতত পৱিত্ৰ গৃহস্থ ধৰ্ম আছিল, যাৰ চিত্ৰ আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল, কিন্তু সেয়া কেতিয়া স্থাপন হৈছিল - এয়া

কোনেও নাজানে। কল্পৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হয়- 5 হেজাৰ বছৰৰ আগতে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। তাৰ পিছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় এনেকৈ চলে। আঠ প্ৰজন্ম চলে। আকৌ পিছত চন্দ্ৰবংশীত 12 প্ৰজন্ম চলে। ৰাজবংশ থাকে নহয় জানো। মোগলৰ ৰাজবংশ, শিখৰ ৰাজবংশ.....। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় - 5000 বছৰৰ আগতে ভাৰতত এক লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। ৱৰ্ল্ড অলমাইটি অথৰিটি গভাৰ্ণমেণ্ট (বিশ্ব সৰ্ব শক্তিমানৰ চৰকাৰ) আছিল। সেয়া পিতায়েই বনাইছিল। ভাৰতবাসীয়ে এয়াই বিচাৰে। এতিয়াতো ৰাজশাসন নাই, ৰজা-ৰাণীও নাই। এয়া হৈছে প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজত্ব, ক্ষণভংগুৰ, ইয়াত কোনো সুখ নাই। যিমানে সময় অতিবাহিত হয়, সিমানে দুখ বাঢ়ি যায়, ইয়াকে মৃগতৃষ্ণাৰ সমান সুখ বুলি কোৱা হয়। শাস্ত্ৰত দ্ৰৌপদী আৰু দুৰ্যোধনৰ উদাহৰণো আছে। বাস্তৱত এনে নহয়। এই সকলো কাহিনী মনুহে বহি ৰচনা কৰিছে। মৰুভূমিৰ পানীৰ নিচিনা ৰাজ্য। ৰাজ্য পালে আৰু বেছিহে দুখী হৈ পৰে। ব্ৰিটিছ চৰকাৰৰ সময়ত ইমান দুখ নাছিল। বহুত সস্তা আছিল। এতিয়া সকলো বস্তুৰে ইমান ব্যয়বহুল হৈ গৈছে! আকাল, মুষলধাৰধাৰ বৰষুণ, ভূমিকম্প আদি সকলো সন্মুখত আহিব। মনুষ্যই পানীৰ বাবে হাঁহকাৰ কৰিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ তন-মন-ধন ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাৰ সেৱাত স্বাহা কৰিছা। পিতাক সহায় কৰিছা। পিতাই পুনৰ ৱৰ্ল্ড অলমাইটি অথৰিটি, ৱান গভাৰ্ণমেণ্ট, ৱান ৰাজ্য স্থাপন কৰিছে। হাঁহকাৰৰ পিছত পুনৰ জয়জয়কাৰ হ'ব। যি বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা হৈছে সেয়া প্ৰেক্ষিকেলত এই দুচকুৰে দেখা যাব। সেয়েহে পিতাই বহি বুজায়- তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি ভাব। বাবাৰ সন্তান, বাবা-বাবা কৰি থাকা। মন মূৰ্ছিত হৈ যায়, মনত আনন্দ নাই - এই 'মন' শব্দই আঁতৰাই পেলোৱা। বাবাক স্মৰণ নকৰিলে আনন্দ কেনেকৈ পাবা? হেৰ', তোমালোকৰ পিতালৈ মনত নপৰেনে! পিতাক পাহৰি যোৱা নেকি! লৌকিক পিতাৰ বাবে কেতিয়াবা কোৱা জানো যে পিতালৈ মনত নপৰে? সৰু শিশুকো শিকোৱা হয় - এয়া তোমাৰ মাক-পিতা। এই বেহদৰ পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে মই তোমালোকক স্বৰ্গলৈ লৈ যাম। কেৱল বাবাৰ হ'ব লাগে। পিতাই কয় - মোৰ মতত চলি থাকা। পিতাকতো দিনলিপিও জনাব লাগে। পিতাৰ নিজৰ সন্তানৰ খবৰ থাকে - তেওঁ কিমান অৰ্জন কৰে? গতিকে পিতাক যেতিয়া জনাবা তেতিয়াহে গম পাব। পিতাইতো তৎক্ষণাত কৈ দিয়ে - তোমালোকক বৈকুণ্ঠৰ মালিক বনাওঁ।

বাবাই কয়- মইতো দাতা হওঁ, তোমালোকক দিবলৈ আহিছো। তোমালোকেও নিজৰ সকলো সফল কৰিবলৈ আহিছা, সেয়েহে ভৱিষ্যতৰ বাবে এতিয়া গঢ়িব লাগে। যিয়ে যিমানেই সফল কৰিব, সিমানেই ডাঙৰ বৈকুণ্ঠৰ বাদশ্বাহীও পাব। লেন-দিনৰ হিচাপ আছে। এক্সচেঞ্জ (বিনিময়) কৰা হয়। পুৰণিৰ বদলি সকলো নতুন দিয়ে। এওঁতো ফাষ্টক্লাছ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ) গ্ৰাহক। এখন হাতেৰে দিয়া, আনখনেৰে লোৱা। কোৱাও হয় নহয়- পুৱাৰ সাঁই (গ্ৰাহক).....পিতাতো একেবাৰে বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ আহিছে। পিতাই কয়- এই ধন মাল আদি ধূলিত মিলি যাব। এইবোৰ এৰা। দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ পাহৰি যোৱা, নিজকে নিমিত্ত বুলি ভাব। এই সকলো ঈশ্বৰে দিছে। সকলো তেওঁৰেই। বাকী শৰীৰ নিৰ্বাহৰ বাবে কৰ্মতো কৰিবই লাগিব। বাবাৰ জ্ঞাত হ'লে ৰায় দি থাকিব। কয়- বাবা মটৰ গাড়ী লওঁনে? অচ্ছা, পইচা আছে যদি মটৰ গাড়ী লোৱা। ঘৰ সাজিবলগীয়া আছিল? অচ্ছা, সাজা। ৰায় দি থাকিব। পইচা আছে যদি খুব ঘৰ সাজা, এৰোপ্লেনত উঠি ঘূৰা, সুখ লোৱা। সন্তানকেই মত দিব, নহয় জানো। কন্যাৰ বিয়াৰ কাৰণে সোধে। যদি জ্ঞানত চলিব নোৱাৰে তেন্তে বিয়া কৰাই দিয়া। পিতাই (ব্ৰহ্মাই) সদায় ৰাইট্ ডাইৰেক্টচন (শুদ্ধ নিৰ্দেশনা) দিব। যদি ভুল ৰায় দিয়ে তেন্তে বাবা (শিৱবাবা) ৰেচপনচিব'ল (দায়বদ্ধ) হ'ব। তেওঁতো আকৌ ধৰ্মৰাজো হয়। এয়া কোনো সাধাৰণ সং-সংগ নহয়। এয়া গড্ ফাদাৰলী ইউনিভাৰ্চিটি (ঈশ্বৰীয় পিতাৰ বিশ্ব বিদ্যালয়) পিতাই ৰায় দিয়ে- সন্তানসকল, স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা, শ্ৰীমতত চলা, দেহী অভিমানী হোৱা। তাৰ নামবোৰো কিমান সুন্দৰ! বসৰমল আদি

নাম তাত নাথাকে। তাত ৰামচন্দ্ৰ, কৃষ্ণচন্দ্ৰ আদি নাম হয়। শ্ৰী'ৰ শিৰোনামো পোৱা যায় কিয়নো শ্ৰেষ্ঠ হোৱা! ইয়াততো কুকুৰ মেকুৰী সকলোকে শ্ৰী-শ্ৰীৰ শিৰোনাম দি থাকে। সেয়েহে পিতাই বুজায়- এয়া পুৰণি ছিঃ ছিঃ দুনিয়া। এই সকলোবোৰ খতম হৈ যাব। এতিয়া তোমালোকে মোৰ শ্ৰীমতত চলা। শ্ৰীমত ভগৱত গীতা হৈছে মুখ্য। বাকী বেদ-শাস্ত্ৰ আদিতো অনেক আছে।

পিতাই ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, আৰু ক্ষত্ৰিয়-এই তিনিও ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। পিছত ইব্ৰাহিমে নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তেওঁৰ অমুক শাস্ত্ৰ। অচ্ছা, বেদ কি ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ? একোৱে নাজানে। সন্যাস ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ কোনো বেদ নহয়। যদি বেদ শাস্ত্ৰ হয়, তেন্তে তাকেই নপঢ়ে কিয়। আকৌ গীতা কিয় পঢ়ে? খ্ৰীষ্টিয়ান সকল চালাক। অন্য ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ কেতিয়াও গ্ৰহণ নকৰে। ভাৰতবাসীয়েতো সকলোকে গুৰু বুলি কৈ থাকিব। বাবাই বুজাইছিল- যেতিয়া 4-5 জন একেলগে আহে প্ৰতিজনকে বেলেগে বেলেগে বুজাব লাগে। যেনেকৈ পাকিস্থানত তোমালোকে বেলেগে বেলেগে বহিছিল। বেলেগে বেলেগে বুজালেহে তেওঁৰ অৱস্থাৰ বিষয়ে জানিব পাৰিব। ফৰ্ম ভৰাব লাগে কাৰণ প্ৰত্যেকৰে বেমাৰ বেলেগ বেলেগ। চাৰ্জনে (চিকিৎসকে) প্ৰত্যেককে এজন এজনকৈ মাতি অৱস্থা চাই ঔষধ দিয়ে।

নিশ্চয় কৰিব লাগে যে আমি আত্মা। আত্মাইহে শুনে। আত্মায়েই পতিত হয়। আত্মাক নিৰ্লেপ বুলি কোৱা কথাষাৰ মিছা। আত্মাই যেনে কৰ্ম কৰে তেনে ফলেই পায়। কোৱা হয় নহয়- তেওঁৰ কৰ্মই এনেকুৱা। এতিয়া বাবাই আমাক এনেকুৱা ভাল কৰ্ম শিকায় যাৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ বাবে আমি সুখত থাকিম। কৰ্মৰ গতি আছে নহয়। সত্য যুগত কৰ্ম অকৰ্ম হৈ যায়। কোনো বিকৰ্ম নহয়। বিকৰ্ম কৰোৱা মায়াই তাত নাথাকে। ৰাজধানী স্থাপন হয় গতিকে নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰো পাব। কৰ্মাতীত অৱস্থাত উপনীত হ'ব লাগে। শিৰত জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ বোজা আছে। গংগা স্নান বা জপ-তপ আদি কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰাহে বিকৰ্ম বিনাশ হয়। অন্তত সকলোৰে হিচাব-নিকাচ সমাপ্ত হ'ব, ক্ৰমানুসাৰে। সমাপ্ত নহ'লে শাস্তি খাব লাগিব। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাই সমাপ্ত কৰিব লাগিব। স্মৰণ নকৰিলে আত্মা মূৰ্ছিত হৈ পৰে। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ নকৰিলে মায়াই আক্ৰমণ কৰিব। যিমান পাৰা স্মৰণ কৰা। কমেও আঠ ঘণ্টা স্মৃতিত থাকিলে পাচ হৈ যাব। চাৰ্ট ৰাখিব। ধুমুহা তেতিয়াই আহে যেতিয়া নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ নকৰা। গোৱাও হয় - স্মৰণ কৰি কৰি সুখ পোৱা। অন্তৰেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। মৌন হৈ থাকিব লাগে। ৰাম-ৰাম বা শিৱ-শিৱ বুলি উচ্চাৰণ কৰি থাকিব নালাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাই দণ্ড-ক্লেশ নোহোৱা হ'ব। তোমালোক নিৰোগী হৈ যাব। পোনপতীয়া কথা। পিতাক পাহৰিলেই মায়াৰ চৰ খাবলগীয়া হয়। পিতাই কয়- গৃহস্থ ব্যৱহাৰতে থাকা। খোজে প্ৰতি বাবাৰ ৰায় লৈ থাকা। যাতে পাপকৰ্ম হৈ নাযায়। কন্যা জ্ঞানলৈ নাহিলে তেওঁকতো দিবই লাগিব। সম্ভাৱন যদি পৱিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰে, তেন্তে নিজে উপাৰ্জন কৰিব পাৰে। তেওঁ গৈ বিয়াত বহক। কোনোবাই আকৌ পিতাকৰ সম্পত্তি লৈ কাজিয়া কৰে। সম্পূৰ্ণ বতৰা নিদিয়। তেওঁলোক হ'ল সতীয়া। নিজৰ হ'লে নিশ্চয় সম্পূৰ্ণ খবৰ দিব। পিতাক বতৰা নিদিলে তেওঁনো কেনেকৈ জানিব ?

ইয়াত তোমালোকৰ চেহেৰা হৰ্ষিতমুখ হ'লে তাতো সদায়েই হৰ্ষিতমুখ হৈ থাকিব। বিৰলা মন্দিৰত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ কিমান ফাষ্টক্লাছ চিত্ৰ আছে! কিন্তু নাজানে যে তেওঁলোকনো কেতিয়া আহিছিল? এতিয়া সেই ভাৰত ৰাজ্য কলৈ গল? তোমালোকে গৈ বুজাব পাৰা। প্ৰথমতে আছিল সতোপ্ৰধান অব্যভিচাৰী ভক্তি। পিছলৈ ব্যভিচাৰী ৰজা, তমোপ্ৰধান ভক্তি। আগলৈতো পৰমাত্মাক অন্তহীন কৰি দিলে। এতিয়া কয় সকলো ঈশ্বৰেই ঈশ্বৰ, ইয়াকে তমো বুদ্ধি বুলি কোৱা হয়।

গতিকে এনেকৈ ক'ব নালাগে যে আমাৰ মন নবহে। এয়া তুমি কি কৈছা! পিতাক পাহৰিলেই এনে অৱস্থা হয়। পিতাক স্মৰণ কৰিলে আনন্দতে গদগদ হৈ থাকিব। পিতাক স্মৰণ কৰিলে বহুত শ্ৰেষ্ঠ উপাৰ্জন হয়। গোটেই ৰাতি পিতাক স্মৰণ কৰা। নিদ্ৰাজিৎ হ'ব। গাই আহিছা-বলিহাৰ যাওঁ...। এতিয়া কয় - মই আহিছো, কেৱল মোকেই স্মৰণ কৰা। মই আত্মাৰ পিতা হৈছে তেওঁ, তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াৰ দ্বাৰা মমত্ব আতৰি যাব লাগে। নিৰ্মোহী হৈ এজনৰ লগতেই বুদ্ধি লগাব লাগে, তেতিয়া পৰিপক্ক হৈ যাব। মই এতিয়া নতুন ঘৰলৈ যাম। পুৰণি ঘৰৰ প্ৰতি কি মমত্ব ৰাখিব লাগে। নতুন ঘৰ বনালে পুৰণিৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আসক্তি আঁতৰি যায়। পিতাই কয় - দেহসহিত এয়া সকলো পুৰণি। এতিয়া পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। এই পঢ়াৰ দ্বাৰা আমি সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'ম। বাবাই চেকেণ্ডতে প্ৰত্যক্ষ ফল দিয়ে। এয়া হৈছে ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হোৱাৰ কলেজ। ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰীৰ কলেজ নহয়। ইয়াত হ'ব লাগে। পুনৰ ৰাজকুমাৰৰ পিছত ৰজাতো নিশ্চয় হ'ব। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাৰ সেৱাত তন-মন-ধন স্বাহা কৰিব লাগে। পিতাৰ সম্পূৰ্ণ সহযোগী হ'ব লাগে।
- (2) ইয়াত হৰ্ষিতমুখ হৈ থাকিব লাগে। কোনো কথাতে মূৰ্ছিত হ'ব নালাগে, পিতাৰ স্মৰণৰ দ্বাৰা সকলো দণ্ড-ক্লেশ নোহোৱা কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** নিজৰ চলন আৰু চেহেৰাৰ দ্বাৰা সেৱা কৰোঁতা নিৰন্তৰ যোগী, নিৰন্তৰ সেৱাধাৰী হোৱা।

সদায় এইটো স্মৃতিত থাকিব যে পিতাক জনা আৰু পোৱা কোটিৰ ভিতৰৰ সেই কোনোবাজন আমি আত্মাসকলেই হওঁ, এইটো আনন্দত থাকিলে তোমালোকৰ এই চেহেৰা চলন্ত সেৱা কেন্দ্ৰ হৈ যাব। তোমালোকৰ হৰ্ষিত চেহেৰাৰ দ্বাৰা পিতাৰ পৰিচয় প্ৰাপ্ত হৈ থাকিব। বাপদাদাই সকলো সন্তানকে এনেকুৱাই যোগ্য বুলি ভাবে। গতিকে চলোতে-ফুৰোতে, খাওঁতে-লওঁতে নিজৰ চলন আৰু চেহেৰাৰ দ্বাৰা পিতাৰ পৰিচয় দিয়াৰ সেৱা কৰিলে সহজেই নিৰন্তৰ যোগী, নিৰন্তৰ সেৱাধাৰী হৈ যাব।

***প্ৰোগান:-** যি অংগদৰ দৰে সদায় অচল-অটল, একৰস হৈ থাকে তেওঁক মায়া শত্ৰুৱে লৰাবও নোৱাৰে।

!!ওম্ শান্তি!!
